

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 151/21
Люксембург, 2 септември 2021 г.

Решение по дело C-928/19
EPSU/Комисия

Обжалване EPSU: Комисията не е длъжна да уважи искането на социалните партньори за изпълнение на сключеното от тях споразумение на равнището на Съюза

Съдът потвърждава съдебното решение на Общия съд и припомня свободата на преценка, която има Комисията, за да реши дали е целесъобразно да представи на Съвета предложение за решение за изпълнение на основание член 155, параграф 2 ДФЕС

През април 2015 г., Комисията започва консултации относно евентуалното разширяване на приложното поле на няколко директиви относно информирането и консултирането на работниците и служителите¹ спрямо държавните служители и служителите в централните администрации на държавите членки. Няколко месеца по-късно, в рамките на тази консултация, два социални партньора, Trade Union's National and European Administration Delegation (Синдикално представителство на националната и европейската администрация) (TUNED) и European Public Administration Employers (Работодатели на европейската публична администрация) (EUPAE), сключват споразумение, установяващо обща рамка, която предвижда информиране и консултиране на държавните служители и служителите, работещи в тези централните държавни администрации. След това страните по това споразумение искат от Комисията да представи на Съвета на Европейския съюз предложение за решение за изпълнение на посоченото споразумение на равнището на Съюза на основание член 155, параграф 2 ДФЕС². С решение от 5 март 2018 г. Комисията отхвърля искането им (наричано по-нататък „спорното решение“).

През май 2018 г., European Public Service Unions (Европейска синдикална федерация на работещите в сектора на обществените услуги) (EPSU), сдружение, обединяващо европейски синдикални организации, представляващи работещите в сектора на обществените услуги, и допринесло за създаването на TUNED, обжалва това решение пред Общия съд като иска неговата отмяна. Общият съд отхвърля жалбата³, като счита, че член 155, параграф 2 ДФЕС не задължава институциите на Съюза да уважат съвместно искане на подписаните споразумение страни за прилагането на това споразумение на равнището на Съюза. След като установява, че спорното решение подлежи на ограничен

¹ Директива 98/59/ЕО на Съвета от 20 юли 1998 година за сближаване на законодателствата на държавите членки в областта на колективните уволнения (ОВ L 225, 1998 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 95), Директива 2001/23/ЕО на Съвета от 12 март 2001 година относно сближаването на законодателствата на държавите членки във връзка с гарантирането на правата на работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от предприятия или стопански дейности (ОВ L 82, 2001 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 20) и Директива 2002/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2002 година за създаване на обща рамка за информиране и консултиране на работниците и служителите в Европейската общност — Съвместна декларация на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията относно представителството на работниците и служителите (ОВ L 80, 2002 г., стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 120).

² По същество, съгласно тази разпоредба споразуменията, сключени от социалните партньори на равнището на Съюза, се изпълняват било в съответствие с процедурите и практиките, специфични за социалните партньори и за държавите членки, било при въпроси, обхванати от член 153 ДФЕС (а именно в областта на социалната политика) — по съвместно искане на подписаните ги страни, с решение на Съвета, по предложение на Комисията.

³ Решение от 24 октомври 2019 г., EPSU и Goudriaan/Комисия, [T-310/18](#).

контрол, Общият съд приема, че в него е изпълнено предвиденото в член 296 ДФЕС задължение за мотивиране и че оспорените мотиви на посоченото решение са обосновани.

Сезиран с подадена от EPSU жалба, Съдът, голям състав, потвърждава съдебното решение на Общия съд като припомня свободата на преценка, призната на Комисията в тази област, и ограничения съдебен контрол върху такива решения.

Съображения на Съда

Що се отнася, най-напред, до буквалното тълкуване на член 155, параграф 2, ДФЕС, Съдът отбелязва, че тази разпоредба не съдържа указание за евентуално задължение на Комисията да представи предложение за решение на Съвета. Императивните формулировки, използвани в текстовете на някои езици, изразяват само изключителния характер на двете алтернативни процедури, предвидени в тази разпоредба, едната от които е специфична процедура, която води до приемане на акт на Съюза.

На следващо място, що се отнася до контекстуалното и телеологичното му тълкуване, Съдът разглежда тази разпоредба в рамките на правомощията, предоставени на Комисията с Договорите, и по-специално с член 17 ДЕС, чийто параграф 1 възлага на Комисията задачата да насърчава общия интерес на Съюза, а параграф 2 от същия ѝ предоставя правомощие за обща законодателна инициатива. От това Съдът прави извод, че член 155, параграф 2, ДФЕС предоставя на Комисията специфична компетентност, която се вписва в рамките на ролята, отредена ѝ с член 17, параграф 1 ДЕС, а именно да прецени дали е уместно да направи предложение до Съвета въз основа на споразумение, сключено между социалните партньори, с оглед на изпълнението му на равнището на Съюза. Различно тълкуване би имало за резултат да даде предимство на интересите само на социалните партньори, подписали споразумение, пред функцията за насърчаване на общия интерес на Съюза, която е възложена на Комисията. Автономността на социалните партньори, която е закрепена в член 152, първа алинея ДФЕС и която трябва да се вземе предвид в рамките на социалния диалог, въздигнат като цел на Съюза в член 151, първа алинея ДФЕС, не поставя под въпрос този извод. Наличието на тази автономност, характерна за етапа на преговори за евентуално споразумение между социалните партньори, не предполага, че Комисията трябва автоматично да представи пред Съвета предложение за решение за изпълнение на такова споразумение на равнището на Съюза по искане на социалните партньори, тъй като това би означавало на последните да се признае правомощие на собствена инициатива, каквото те нямат.

Освен това Съдът отбелязва, че въпросът за законодателния характер на правните актове, приети по силата на член 155, параграф 2 ДФЕС, е отделен от въпроса за правомощието на Комисията да вземе решение дали е целесъобразно да представи на Съвета предложение съгласно тази разпоредба и че обхватът на това правомощие е един и същ, независимо дали актът е от законодателно естество или не.

На следващо място, по отношение на степента на съдебен контрол на спорното решение, Съдът припомня, че Комисията разполага със свобода на преценка, за да реши дали е целесъобразно да представи на Съвета предложение съгласно член 155, параграф 2, ДФЕС. С оглед на комплексните преценки, които трябва да извърши Комисията в това отношение, съдебният контрол върху този вид решения е ограничен. Това ограничение се налага особено когато, както в случая, институциите на Съюза трябва да вземат предвид потенциално различни интереси и да вземат решения, които предполагат политически избор, с оглед на съображения от политическо, икономическо и социално естество.

На последно място, жалбоподателят твърди, че е налице нарушение на оправданите правни очаквания, тъй като счита, че Комисията се е отклонила от предходните си съобщения, публикувани в областта на социалната политика. В това отношение Съдът отбелязва, че наистина, като приема правила за поведение и обявява чрез публикуването им, че занапред

ще ги прилага към съответните случаи, дадена институция се самоограничава в упражняването на правото си на преценка. При липсата обаче на изричен и еднозначен ангажимент от страна на Комисията не може да се счита, че в случая последната се е самоограничила при упражняването на това правомощие, предвидено в разпоредба на първичното право, като се е ангажирала да разгледа изключително някои специфични съображения, преди да представи предложението си, като по този начин преобразува тази дискреционна компетентност в обвързана компетентност, когато са изпълнени определени условия.

По този начин Съдът потвърждава, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото и отхвърля жалбата на EPSU в нейната цялост.

ЗАБЕЛЕЖКА: Жалбата за отмяна цели да бъдат отменени актове на институциите на Съюза, които противоречат на правото на Съюза. При определени условия държавите членки, европейските институции и частноправните субекти могат да сезират Съда или Общия съд с жалба за отмяна. Ако жалбата е основателна, актът се отменя. Съответната институция трябва да отстрани евентуалната празнота в правото, създадена с отмяната на акта.

ЗАБЕЛЕЖКА: Решенията или определенията на Общия съд подлежат на обжалване пред Съда, което се ограничава само до правни въпроси. По принцип обжалването няма суспензивно действие. Ако жалбата е допустима и основателна, Съдът отменя решението на Общия съд. Когато фазата на производството позволява това, Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото. В противен случай той връща делото на Общия съд, който е обвързан с решението, постановено от Съда в рамките на обжалването.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 4293